

واکنش

حمایت دولت از حضور تیم ملی فوتبال در جام جهانی

مهاجرانی: دولت حامی

تیم ملی فوتبال خواهد بود

گروه ورزشی / حمایت سخنگوی دولت از حضور تیم ملی فوتبال ایران در آستانه آغاز رقابت‌های جام جهانی آمریکا، نشان دهنده آن است که ملی‌پوشان کشورمان با پشتیبانی دولت‌های ایران رقابت‌ها خواهند شد تا سرچشمه پرافتخار ایران را در این رویداد بین‌المللی به اهتزاز درآورند. سخنگوی دولت در خصوص حضور تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی و برنامه دولت برای حمایت از ملی‌پوشان کشورمان توضیح داد: «حضور رئیس‌جمهوری در اردوی تیم ملی، پیامگر حمایت دولت، چه در بعد مادی و چه در بعد معنوی، از این تیم است؛ حمایتی که آثار آن در ارتقای اقتدار ملی ایران در تمامی عرصه‌ها مشهود خواهد بود.» مهاجرانی با اشاره به اهمیت حضور بین‌المللی ورزشکاران ایرانی در عرصه‌های مختلف می‌گوید: «هنگامی که دختران ما چنین افتخارآفرینی‌ها و مدال‌آوری‌هایی را رقم می‌زنند، این امر نشان می‌دهد هر ایرانی که موجب پرافراشته شدن پرچم مقدس جمهوری اسلامی ایران شود، مورد حمایت قرار می‌گیرد.» وی همچنین در ادامه گفت: «وزیر ورزش و جوانان نیز دستورات لازم را برای تقویت تیم ملی و برنامه‌ریزی جهت برگزاری دیدارهای دوستانه با تیم ملی ترکیه صادر کرده‌اند. امید است تیم ملی کشورمان نیز همچون همیشه با افتخار، غیرت ملی و تلاش مثال‌زدنی در این رقابت‌ها حاضر شود و موجب شادی دل مردم ایران گردد.»

یادداشت

حسین زاریان
عضو هیات علمی دانشگاه خوارزمی

سایه سنگین کاخ سفید

بر مستطیل سبز

در روزگاری که فوتبال به مثابه آیینی جهانی، فراتر از مرزهای جغرافیایی و رنگ‌های سیاسی، دل‌ها را به هم نزدیک می‌کند، باز هم صدایی از واشنگتن برمی‌خیزد که می‌خواهد قواعد این بازی بزرگ را با اهرم زور بازنبویسد. ادعای عجیب مبنی بر درخواست حذف تیم ملی فوتبال ایران از جام جهانی ۲۰۲۶ و جایگزینی ایتالیا، نه یک شوخی سیاسی که نمایشی آشکار از «تجاوز نرم» به استقلال ورزش است. پاسخ هوشمندانه و شرافتمندانه جورجیا ملونی، نخست‌وزیر ایتالیا، که این اقدام را «شرم‌آور و خنده‌دار» خواند، نشان داد که حتی متحدان نزدیک آمریکا نیز این نوع رفتار را بر نمی‌تابند. اما سؤال اساسی اینجاست: مگر یک کشور میزبان، حتی با قدرت اقتصادی و نظامی آمریکا، چه حقی برای حذف یا جایگزینی تیمی در مسابقات فیفا دارد؟ بر اساس اساسنامه فیفا، هیچ نهاد دولتی یا سیاستمداری اجازه دخالت در امور برگزاری مسابقات را ندارد. آمریکا که دهه‌ها شعار «جدایی ورزش از سیاست» را سرمی‌دهد، هر زمان که منافع ژئوپلیتیک‌اش اقتضا کند، این شعار را زیر پا می‌گذارد. از تحریم بازی‌های المپیک مسکو (۱۹۸۰) به پهنانه افغانستان تا ممانعت از صدور روایید برای ورزشکارانی از کشورهای محور مقاومت، همواره از ورزش به عنوان اهرمی برای فشار و تغییر افکار عمومی سود جستنه است. اکنون نیز جام جهانی را فرصتی مغتنم برای فشاری دیگر این بار بر ورزش ایران می‌بیند.

اما پرسش دردناک‌تر این است، چرا نهادهایی مانند فیفا در برابر این گفتارهای رئیس‌جمهوری ایالات متحده سکوت کرده‌اند؟ آیا حافظان استقلال ورزش دچار فلج تصمیم‌گیری شده‌اند؟ این سکوت، یا از سر ضعف و نفوذپذیری در برابر قدرت‌های بزرگ است، یا محاسباتی مالی و رسانه‌ای که اجازه رویارویی با کاخ سفید را نمی‌دهد. این خاموشی، خطری جدی برای آینده میزبانی‌های بی‌طرفانه ورزشی ایجاد می‌کند. اما نگرانی بجا درباره المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس اگر امروز فیفا را بهیچ‌وجه دولت میزبان-مجری سیاست‌های تبعیض‌آمیز- را عادی جلوه دهد، فردا کمیته بین‌المللی المپیک (IOC) نیز ممکن است تحت فشارهای مشابه، برای محدودیت علیه کاروان ایران چراغ سبز نشان دهد. آنچه امروز در قبال فوتبال ایران آزمایش می‌شود، پیش‌درآمدی بر ساستی نظام‌مند در رویدادهای آتی ورزشی آمریکا علیه جمهوری اسلامی ایران است. نقش رهبری و وحدت‌بخشی مسئولان ارشد ورزشی در این برهه حیاتی است. اگر وزیر ورزش و جوانان، رئیس کمیته المپیک و رئیس فدراسیون فوتبال با صدایی واحد و هماهنگ، به این پرونده به عنوان یک مسأله ملی نگاه کنند، نه تنها می‌توانند از وقوع چنین تهدیدهایی در آینده جلوگیری کنند، بلکه جایگاه حقوقی ایران را در نهاد‌های بین‌المللی ورزشی ارتقا خواهند داد. سکوت یا واکنش‌های شعاری، بار دیگر به ورزش ایران ضربه خواهد زد؛ اما دیپلماسی دیگرمی و اقدام بهنگام، می‌تواند این ظلم آشکار را به نقطه عطفی برای احقاق حق ورزش کشور تبدیل کند. در پایان، این سخن ژاک روگ، رئیس پیشین کمیته بین‌المللی المپیک را باید به یاد آورد: «ورزش، پلی برای تفاهم است، نه سنگری برای انتقام‌گیری‌های سیاسی.» اگر فیفا و نهاد‌های ورزشی به دنبال حفظ اعتبار خود هستند، اکنون زمان آن رسیده که یک صدا در برابر زورگویی صاحب‌منصبان، بایستند و اجازه ندهند مستطیل سبز، به میدان جنگ سرد بدل شود.

«ایران» تأثیر حمایت دولت و مجلس از حضور تیم ملی در جام جهانی ۲۰۲۶ را بررسی می‌کند

ایستادگی در غبار سیاست

سینا حسینی / در آستانه رویدادی که باید تجلی «رقابت سالم» و «همگرایی ملت‌ها» باشد، آنچه از سوی ایالات متحده آمریکا در قبال تیم ملی فوتبال ایران شکل گرفته، نشان‌های نگران‌کننده از غلبه ملاحظات سیاسی بر قواعد پذیرفته شده ورزش بین‌المللی است. تداوم این رفتارها، در کنار سکوت معنادار فدراسیون جهانی فوتبال، افکار عمومی قرار داده است: آیا زمین فوتبال کرده، بلکه این پرسش بنیادین را پیش روی افکار عمومی قرار داده است: تیم ملی فوتبال همچنان عرصه‌ای بی‌طرف باقی مانده یا به امتداد میدان‌های منازعه سیاسی بدل شده است؟ واکنش مقامات رسمی کشور و همراهی طیفی از چهره‌های ورزشی و سیاسی در سطح جهان نشان می‌دهد مسأله فراتر از یک اختلاف

فداحسین مالکی، عضو کمیسیون سیاست خارجی مجلس در گفت‌وگو با «ایران»:

رفتار ترامپ می‌تواند باعث سلب میزبانی آمریکا در المپیک شود

حضور ورزشکاران ایران در میادین بین‌المللی، نمادی از فرهنگ و تمدن چند هزار ساله است

پریسا غفاری / در فاصله کوتاهی که تا آغاز بزرگ‌ترین ضیافت فوتبالی جهان در قاره آمریکا باقی مانده، سایه سیاست و تنش‌های خاورمیانه بر این تورنمنت سنگینی می‌کند.

موضع‌گیری‌ها و نقدهای چهره‌های سیاسی و فوتبالی علیه اینفانتینو و ترامپ همچنان ادامه دارد؛ موضوعی که از ماه‌ها

اظهارات طرفیان ترامپ درباره جایگزینی ایتالیا به جای ایران واکنش‌های زیادی به همراه داشته است؛ ارزیابی شما از این موضوع چیست؟

این سخنان مضحک و واکنش‌های گسترده‌ای را به دنبال داشت. همه می‌دانیم هر تیم ورزشی به عنوان نماینده یک ملت در یک تورنمنت بین‌المللی حضور می‌یابد و بر اساس هیچ قاعده‌ای نمی‌توان حق مردم ایران را نادیده گرفت. موضع‌گیری اخیر ترامپ درباره جام جهانی، فاقد وجاهت قانونی است. او پیش‌تر نیز در موضوعاتی مانند جنگ رمضان، مذاکرات اسلام آباد و ... پیام‌های متناقضی ارائه کرده و اکنون وارد عرصه فوتبال شده است.

همین مسأله با واکنش کشورهای اروپایی، بویژه ایتالیا مواجه شده و این پیشنهاد را شرم‌آور دانستند. در مقابل، رئیس فیفا نیز صراحتاً اعلام کرد حضور در جام جهانی، حق ایران و مردم آن است. در واقع ترامپ با این اظهارات متناقض، فضای جهانی را دچار سردرگمی کرده است.

ضرورت یادآوری وظایف میزبانی به آمریکا

یادداشت

محمدافشردیپور
عضو هیات رئیسه فدراسیون فوتبال

در شرایط کنونی، برای افکار عمومی جهان روشن شده که اظهارات دونالد ترامپ بیش از آن‌که مبتنی بر واقعیت و ثبات باشد، از نوعی پرکندگی و تناقض‌گویی نشأت می‌گیرد؛ به‌گونه‌ای که در بازه‌های زمانی کوتاه، مواضع متفاوت و گاه متضادی را مطرح می‌کند. از این رو، رویکرد جامعه جهانی نسبت به چنین رفتارهایی تا حد زیادی مشخص و قابل

عضو فدراسیون ورزش در گفت‌وگو با «ایران»:

تیم ملی در جام جهانی باید صدای ملت ایران باشد

مهری رنجبر / عباس صوفی، عضو فدراسیون ورزش مجلس، یکی از موافقان حضور تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی ۲۰۲۶ است. او می‌گوید: «تیم ملی فوتبال ایران باید در جام جهانی ۲۰۲۶ شرکت کند. به هر حال بازیکنان ما برای تصاحب سهمیه زحمت کشیده‌اند و بنابراین تیم نیز باید مقدمات این میدان حاضر شود. به نظر جام جهانی هم مانند یک جبهه است و به این شکل باید پیام مقتدرانه ایران را به دنیا رساند. با نترفتن به جام جهانی کاری از پیش نمی‌رود، اما تیم ملی فوتبال می‌تواند در این رقابت‌ها صدای مردم ایران به جهان باشد؛ چرا که این رویداد، بزرگ‌ترین میدان با مخاطبان میلیونی است و فوتبال‌بست‌ها به راحتی می‌توانند برای ایران احقاق حق کنند. حتی بد نیست تیم ملی، به جای تصویر یوز ایرانی، این بار با رعایت قوانین فیفا، تصویر کودکان میان‌بار را روی لباس خود نقش کند. ان‌شاءالله که تیم ملی در جام جهانی نتیجه هم بگیرد.»

عضو فدراسیون ورزش مجلس معتقد است نباید

سلبتیل سبز، بلکه در سطوح کلان قدرت و دیپلماسی نیز تعریف می‌شود. پیام حمایت دولت و مجلس کاملاً آشکار است؛ ایران نه تنها از حق مشارکت خود در تورنمنتی معتبر نظیر جام جهانی عقب‌نشینی نخواهد کرد، بلکه با استفاده از ظرفیت‌های ورزشی، روایت خود را در برابر فشارهای غیرورزشی تثبیت خواهد کرد. به اعتقاد بسیاری از صاحب‌نظران، عقب‌نشینی در چنین شرایطی می‌توانست به معنای پذیرش الگویی ناعادلانه در حکمرانی ورزش جهانی باشد؛ الگویی که در آن، کشور میزبان با تکیه بر قدرت، قواعد بازی را به نفع خود بازنبویسد می‌کند. تداوم این روند، به تدریج «رقابت ورزشی» را به «رقابت غیرورزشی مدیریت شده» تقلیل داده و روح بازی جوانمردانه را مخدوش خواهد کرد. از همین رو، ایستادگی ایران را

می‌توان تلاشی برای حفظ توازن در زمین قدرت دانست. قطعاً این وضعیت می‌تواند به عاملی مضاعف برای انگیزه بازیکنان تیم ملی تبدیل شود؛ بازیکنانی که پا به زمین مسابقه می‌گذارند، صرفاً نمایندگان یک حوزه خاص نیستند، بلکه سفیران یک ملت به شمار می‌روند که برای مغایره پیام صلح و دوستی مردم ایران با تمام جهانیان به میدان آمده‌اند. به اهتزاز درآمدن پرچم ایران در خاک آمریکا، در چنین بستری، از سطح یک پیروزی ورزشی فراتر می‌رود و به نمادی از «غلبه اراده بر فشار» تبدیل خواهد شد. آنچه امروز در حاشیه جام جهانی در حال شکل‌گیری است، آزمونی چندلایه است: آزمون پایداری نهادهای بین‌المللی به اصول اعلامی خود، آزمون مرزهای مداخله‌پذیری ورزش از

فوتبال
نمادی از
زندگی
ملت‌هاست؛
جایی که
کشورها
در قالب
یک رویداد
جهانی،
ابعاد
اجتماعی
و فرهنگی
خود را به
اشتراک
می‌گذارند
و کشور
میزبان
موظف
است امنیت
و شرایط
حضور همه
تیم‌ها را
فراهم کند

فدراسیون نیز باید در مدت باقی مانده بهترین شرایط را برای تیم فراهم کند.

نهاد‌های بین‌المللی همواره بر جدایی ورزش از سیاست تأکید دارند. اما در عمل گاهی خلاف آن دیده می‌شود. تحلیل شما چیست؟

درست است. طبق قوانین فیفا، هیچ دولتی حق دخالت در امور فدراسیون‌ها را ندارد، اما در عمل، برخی دولت‌ها تنها زمانی به این اصل پایبند هستند که منافعیان تأمین شود. ورزش از نگاه ما نهادی مردمی است که افشار مختلف را گرد هم می‌آورد و به سلامت جامعه کمک می‌کند. ایران نیز در بسیاری از رشته‌ها، از جمله کشتی و ورزش‌های رزمی، در سطح آسیا و جهان جایگاه ممتازی دارد و در فوتبال هم در جمع سه تیم برتر آسیاست.

حضور ورزشکاران ایرانی در میادین بین‌المللی، نمادی از فرهنگ و تمدن چند هزار ساله کشور است. ملی مجلس بررسی و در نهایت تصمیم بر حضور پر قدرت تیم ملی در آمریکا گرفته شد.

پیش‌بینی است. در همین چهارچوب، طرح موضوعاتی نظیر جای‌جایی تیم‌های ایتالیا و ایران در رقابت‌های جام جهانی ۲۰۲۶، بیشتر به یک ادعای غیرواقعی شباهت دارد. جمهوری اسلامی ایران به عنوان یکی از اولین تیم‌هایی که سهمیه حضور در این رقابت‌ها را کسب کرده، شایستگی و حق مسلم حضور در این رویداد بزرگ جهانی را دارد و ملت ایران نیز انتظار دارند تیم ملی کشورشان را در این آوردگاه بین‌المللی مشاهده کنند.

امید می‌رود فیفا در موضوع میزبانی این رویداد چهارساله، با تکیه بر اصول و مقررات اساسنامه‌های خود، موضعی مستقل و مقتدر اتخاذ کند. اگرچه ورزش همواره حامل پیام صلح و دوستی و جدایی از سیاست بوده است، اما رعایت حقوق کشورهای و تیم‌های ملی، به عنوان نمایندگان ملت‌ها، امری

ضروری و اجتناب‌ناپذیر است. بدیهی است که کشور میزبان موظف است شرایطی امن و شایسته برای حضور تمامی تیم‌ها فراهم آورد.

شواهد نشان می‌دهد که در برخی مقاطع، از جمله در دوران تنش‌های اخیر، نهاد‌های بین‌المللی نیز همسو با برخی رویکردهای سیاسی حرکت نکرده و اعتراضات خود را نسبت به نحوه میزبانی ایالات متحده آمریکا به اشکال مختلف ابراز داشته‌اند. در داخل کشور نیز مسئولان فدراسیون فوتبال با جدیت در حال پیگیری امور مربوط به اخذ روایید برای تمامی ملی‌پوشان هستند تا حتی از ورزشکارانی که سال‌ها با تلاش و دوری از خانواده برای اعتلای فوتبال کشور کوشیده‌اند، تضییع نشود. در این مسیر، وزارت امور خارجه، وزارت ورزش و جوانان و سایر نهادهای ذی‌ربط، پیگیری‌های

سیاست و آزمون کشورها در دفاع از حقوق برابر در صحنه جهانی. نتیجه این آزمون، نه فقط سرزشت یک تیم، بلکه آینده نسبت میان

سیاست و ورزش را رقم خواهد زد. بدون تردید، حضور تیم ملی ایران-فارغ از تمام کارشکنی‌های میزبان- می‌تواند یک پیروزی بزرگ برای ملت ایران به شمار آید تا جهان متوجه این واقعیت شود که ایرانیان قادرند در میانه میدان، پیام صلح و دوستی خود را به سراسر جهان مخایره کنند و در خاک آمریکا این حقیقت روشن را در برابر ترامپ و تیم همراه او به گوش جهانیان برسانند؛ موضوعی که نه تنها ترامپ علاقه‌ای به آن ندارد، بلکه می‌تواند سیاست‌های ضدایرانی او را در آوردگاهی بزرگ نظیر جام جهانی نقش بر آب کند.

عکس: فدراسیون فوتبال

ورود، نگرانی‌هایی را در میان نهادهای بین‌المللی، از جمله سازمان عفو بین‌الملل و برخی فدراسیون‌های فوتبال ایجاد کرده است.

با توجه به میزبانی آمریکا در المپیک ۲۰۲۸، آیا احتمال بروز مشکلات مشابه برای کاروان ایران وجود دارد؟

در این زمینه دو موضوع اهمیت دارد: اول، تلاش فدراسیون‌ها برای کسب سهمیه‌های المپیک تا هیچ پهنه‌ای برای عدم صدور روایید باقی نماند و دوم، نحوه برخورد دولت آمریکا.

ممکن است در روند میزبانی جام جهانی، دولت آمریکا دچار تناقضاتی شود که حتی به سلب میزبانی المپیک از این کشور و واکنش جهانی بینجامد. در این میان، نقش کمیته بین‌المللی المپیک بسیار تعیین‌کننده است.

مستمر و هماهنگی‌های لازم را در دستور کار دارند. همچنین، نگرانی‌هایی درباره احتمال ایجاد محدودیت برای برخی کشورها در جریان بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس مطرح شده است. امید است تا آن زمان، فضای روابط بین‌المللی به سمت تعامل و دوستی میان کشورها سوق یابد و مواضع سیاسی تأثیری بر رویدادهای ورزشی نداشته باشد.

بی‌تردید، حضور موفق در جام جهانی فوتبال می‌تواند تجربه‌ای ارزشمند برای کشورمان باشد تا با اتکا به آن، در مسیر احقاق حقوق خود در رویدادهای ورزشی گام‌های مؤثرتری بردارد. این حضور، انگیزه‌ای مضاعف برای دستیابی به موفقیت در رویدادهای پیش‌رو از جمله المپیک فراهم خواهد کرد تا ورزشکاران ایرانی با عزمی راسخ‌تر در میدان رقابت حاضر شوند.

مشکل برای کاروان ورزشی ایران در المپیک و پارالمپیک ۲۰۲۸، باید از هم‌اکنون اقدام کرد: «دیپلماسی ورزشی باید از همین حالا فعال شود. هم وزارت ورزش و هم فدراسیون‌ها باید با رازینی با IOC و فدراسیون‌های جهانی، مطالبه‌گری کنند تا برای حضور کاروان ورزشی ایران در المپیک و پارالمپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس، چالش‌ی مشابه برای تیم ملی فوتبال به وجود نیاید.»

آنها می‌دانند: «همیشه این نگاه از بالا به پایین وجود داشته است. در واقع این شعارها اغلب برای ملت‌های غیراستعماری به کار می‌رود. سیاست‌هایی مانند آمریکا مسیر خود را مشخص کرده‌اند و تنها زمانی از شعار جدایی ورزش از سیاست استفاده می‌کنند که به نفعشان باشد و هر زمان لازم بدانند، به راحتی آن را زیر پا می‌گذارند.» عضو فدراسیون ورزش مجلس همچنین معتقد است برای جلوگیری از بروز